

[Hagen Hagensen]

der er skurken i spillet, og ikke rentefradragsretten.

Ministeren fortæller, at det lader sig gøre at sondre mellem privat og erhvervsmæssig gæld, når man stifter et selskab, og det skulle være beviset for, at det kan lade sig gøre at adskille de to begreber.

Hr. minister, kan man virkelig stå op og sige sådan noget og mene det? Det tror jeg ikke man kan.

Hvad er det, der sker, når man danner et selskab? Så er det 2 personer, en fysisk og en juridisk person, der gør op med hinanden. Det ved skatteministeren udmærket godt. Det er noget helt andet. Nej, det, vi drøfter, er, hvordan der kan sondres inden for sfæren af den fysiske persons gæld, om den hører til i hans erhverv eller den hører til et andet sted, og det ved ministeren også godt – det har han i hvert fald fået at vide mange gange fra alle dem, der skal sidde og behandle skatteklagen til daglig – at det kan ikke lade sig gøre i praksis. Teoretisk kan man stille det op, og det har ministeren forsøgt på, men praktisk lader det sig ikke gøre.

Nu er det så heldigt, at SF ikke vil afskaffe rentefradraget for de erhvervsmæssige renter, og det skal man da have tak for. Men begrundelsen herfor: at erhvervsgælden har en helt anden funktion end den private gæld, finder jeg ikke er nogen begrundelse. Gæld er gæld, og renter af gæld må kunne fratrækkes både af den erhvervsdrivende og af alle andre.

Hvad forskel er der i øvrigt på den, der bygger et hus, og den, der fremstiller en vare eller et andet gode, og som må bruge nogle penge, må stifte gæld, for at gøre det, og derefter sælger det til en anden, der også må stifte gæld for at købe? Hvilken forskel er der på de to former for gæld? Har ikke den ene lige så godt lov til at trække renten fra, som den anden har det? Hvorfor dog søge at nægte den ene gruppe den ret, når man ikke vil gøre det for den anden? Og tror man, at man overhovedet fremmer produktion og beskæftigelse, hvis man gør noget sådant? Nej, man gør lige præcis det stik modsatte.

Allerede af de grunde, jeg har nævnt her, hører det konservative folkeparti ikke til dem, der modtager SFs anbefaling af forslaget til tingets velvillige behandling. Vi afviser det simpelt hen.

Jeg skal blot føje til om B 19, om ophævelse af retten til at fradrage ejendomsskatter, at det er af tidligere ordførere markeret, at det ikke vil være nogen god idé. Man vil komme til at fordyre boliger og fordyre det for dem, der har erhvervsejendomme. Det vil give yderligere omkostninger, og det vil betyde prisfordyrelse, når man gør dette.

Hvorfor i alverden skulle man det i en tid, hvor man kæmper med at klare sig igennem? Det gælder dem, der bor i eget hus, det gælder dem, der ejer jord, som skal dyrkes, og det gælder dem, der ejer anden jord, hvorpå de har deres virksomhed. De har det hårdt nok med de rentebyrder, de har, og som de – for nogles vedkommende – ikke må trække fra længere.

Man har det også hårdt i henseende til at skulle betale de skatter, der er. Men det er indregnet i de omkostninger, man har, og tager man retten til at fratrække skatten væk, gør man noget, der simpelt hen er en ond gerning over for dem, der i øjeblikket har det hårdt nok. Vi kan ikke anerkende, at der er noget som helst grundlag for at stille et forslag som det her. Vi afviser også dette.

Kirsten Jacobsen (FP):

Når det overhovedet er blevet så interessant for visse partier her i folketinget at komme med det ene og det andet mere eller mindre gennemtænkte forslag om en ophævelse af rentefradragsretten, skyldes det selvfølgelig det helt abnormt høje renteniveau, vi har fået. Jo større det bliver, jo mere interessant bliver det for de mennesker.

Det må siges til regeringen, at man får som bekendt løn som forskyldt. Da man for bare 10–15 år siden havde et renteniveau af en helt anden karakter, da var der ikke nogen debat om det her. Hvorfor? For da betød det ikke så meget. Det, man burde gøre fra regeringens side, var at sørge for, at vi fik en lavere rente. Så ville dette problem løse sig selv.

Det er efterhånden mærkeligt at blive ved med at høre både skatteministeren og andre sige: man kan sondre mellem erhvervsmæssig og privat gæld, når det ene ekspertudvalg efter det andet skriver kæmpestore betænkninger, som bliver forelagt folketingets skatte- og afgiftsudvalg, og som alle sammen